

Otto Torenbosch

Sam en Saar en het geheim van de bronzen bijl

Met illustraties van Mujan Art

Het begin

De vlammen dansten voor Sams ogen terwijl hij zich vastklampte aan zijn speer. Rond hem klonk het geschreeuw van krijgers en het gerinkel van bronzen wapens. De aanval waar ze al weken bang voor waren geweest, was eindelijk gekomen. In het schemerdonker zag hij de woeste gezichten van Gundemars krijgers, die met fakkels en bijlen het dorp naderden.

"Sam! Blijf dicht bij me!" riep zijn vader, zijn stem nauwelijks hoorbaar boven het oorverdovende lawaai van de strijd. De grote houten omheining die hun dorp beschermde, kraakte onder de slagen van de vijandelijke bijlen.

Het was allemaal zo anders dan zijn normale leven. Geen telefoon, geen YouTube, geen rustige middagen op de bank. Hier, in deze vreemde en gevaarlijke wereld van de bronstijd, vocht hij zij aan zij met zijn voorouders. Het voelde tegelijkertijd angstaanjagend en vertrouwd.

Een grote krijger met een bronzen bijl stormde plotseling op hem af. Sam sprong opzij, maar niet snel genoeg. De scherpe punt van de bijl schampte zijn schouder. Hij schreeuwde van de pijn en struikelde achteruit. De krijger hief zijn wapen opnieuw, klaar voor de dodelijke slag.

Op dat moment gebeurde er iets vreemds. De bijl van de krijger raakte een grote steen en met een oorverdovend

geluid brak de punt af. Een klein, scherp stuk brons viel in het gras. Sam staaarde er naar, wetend dat dit moment belangrijk was, dat het hem iets probeerde te vertellen...

Met een schok werd hij wakker in zijn eigen bed, badend in het zweet. Het was maar een droom geweest. Of toch niet? De pijn in zijn schouder voelde nog steeds echt en in zijn hoofd hoorde hij nog de echo van de strijdkreten.

Wat probeerde deze droom hem te vertellen? En waarom had hij het gevoel dat het allemaal te maken had met die oude bronzen bijl die zijn vader onlangs had gevonden?

Sam wist één ding zeker: dit was nog maar het begin van een veel groter avontuur.

De vondst

Het was een rustige woensdagmiddag. Sam zat, zoals vaak, op de bank met zijn telefoon voor zich. Met zijn koptelefoon op keek hij naar een spannend filmpje op YouTube. De wereld om hem heen leek te verdwijnen in het avontuur op zijn scherm. Buiten scheen af en toe de zon door het wolkendek, maar daar merkte Sam niets van. Zijn vingers gleden over het scherm terwijl zijn ogen zonder te knipperen naar het beeld starden.

Boven op haar kamer was Saar verdiept in een boek. Ze lag op haar bed, met haar benen over elkaar geslagen, terwijl ze bladzijde na bladzijde omsloeg. Het verhaal was zo spannend dat ze de tijd volledig vergat. Haar kamer was netjes, zoals altijd en op haar nachtkastje stond een glas water naast een stapel boeken die ze nog wilde lezen. Het was stil in huis, op het zachte geluid van de wind buiten na, die af en toe door de bomen waaide en de takken tegen het raam liet tikken.

Papa zat in de woonkamer, op de bank met een kop koffie in zijn hand. Hij keek uit het raam en zag hoe de zon door de wolken probeerde te breken. De lucht was fris en helder, het perfecte weer voor een middagje buiten. Hij nam een slok van zijn koffie en besloot dat het tijd was om in actie te komen.

Papa stond op, zette zijn kopje neer en liep naar Sam toe, die nog steeds verdiept was in zijn filmpje. Papa klopte zachtjes op zijn schouder, maar Sam reageerde niet. Hij had zijn koptelefoon nog op en zat compleet in zijn eigen wereld.

Papa zuchtte en probeerde het wat harder. "Hé, Sam!"

Sam schrok op, zette snel zijn koptelefoon af en keek naar zijn vader. "Wat is er?"

"Het is heerlijk weer buiten," zei papa met een glimlach.

"Waarom ga je niet even naar buiten? Je zit de hele middag al binnen. Misschien kun je wat frisse lucht gebruiken."

Sam haalde zijn schouders op en mompelde: "Mwah, geen zin."

Zijn ogen dwaalden alweer af naar het scherm van zijn telefoon, alsof hij het gesprek zo snel mogelijk wilde beëindigen. De filmpjes die hij aan het kijken was, waren veel te spannend om zomaar op te geven. Bovendien, wat was er buiten te doen? Gewoon een beetje rondlopen? Dat leek hem helemaal niet leuk.

Papa keek even nadenkend naar zijn zoon en probeerde het nog eens. "Weet je wat?" begon hij enthousiast. "Waarom ga je niet even met me mee zoeken met de metaaldetector? Boer Bartelds heeft net het mais eraf gehaald van zijn akker aan de Hoofdstraat. Misschien vinden we daar nog wel iets interessants, wie weet wat voor schatten er onder de grond liggen."

"Mwah, geen zin," antwoordde Sam weer, zonder echt na te denken. Zijn gedachten zaten nog bij het filmpje dat hij net had gepauzeerd. Metaal detecteren? Dat leek hem saai en stoffig werk, iets wat zijn vader leuk vond, maar hij niet.

Papa probeerde zijn geduld te bewaren. "We kunnen van alles vinden! Misschien zelfs oude munten, of gereedschap uit de bronstijd. Dat zou toch gaaf zijn?"

Sam schudde zijn hoofd. "Vraag Saar maar, misschien wil zij wel met je mee."

Zonder verder iets te zeggen, zette hij zijn koptelefoon weer op en drukte op 'play'. De geluiden van zijn filmpje vulden zijn hoofd en papa's woorden verdwenen al snel naar de achtergrond.

Papa zuchtte en liep naar boven. Saar was meestal wel in voor een avontuur, vooral als het iets met geschiedenis te maken had. Hij hoopte dat zij wat meer enthousiasme zou tonen.

Op de eerste verdieping stond de deur van Saars kamer op een kier. Papa gluurde naar binnen en zag haar geconcentreerd lezen, volledig opgezoogen in haar boek. De kamer was gevuld met het zachte licht van de namiddag en het rook er naar vanille, dankzij het geurkaarsje dat op haar bureau brandde.

"Saar?" vroeg papa zachtjes.

Saar keek op vanuit haar boek en glimlachte naar haar vader. "Ja?"

"Ga je met me mee naar de akker van boer Bartelds?" vroeg hij, in de hoop dat ze net zo enthousiast zou zijn als hij. "Het mais is er gisteren af gehaald en ik dacht, misschien kunnen we met de metaaldetector wel iets vinden. Het is mooi weer en wie weet wat we daar kunnen vinden!"

Saar hield van buiten zijn en van geschiedenis, maar ze was net zo verzonken in haar boek als Sam in zijn filmpje. "Waar wil je precies gaan zoeken?" vroeg ze nieuwsgierig.

Papa's ogen glinsterden terwijl hij verder uitlegde: "De akker ligt vlak bij een oud riviertje, waar mensen duizenden jaren geleden waarschijnlijk woonden. Er zijn al eerder spullen gevonden uit de bronstijd en ik dacht, misschien vinden wij ook wel iets bijzonders!"

Saar glimlachte, maar schudde haar hoofd. "Ik lees liever mijn boek nog even uit. Het is net spannend en ik ben bijna bij het einde. Misschien een andere keer?"

Papa probeerde zijn teleurstelling te verbergen. Hij wist dat zijn kinderen af en toe liever binnenbleven, maar hij had gehoopt dat vandaag anders zou zijn. Toch glimlachte hij naar Saar. "Dat begrijp ik, lieverd. Veel plezier met je boek."

Teleurgesteld liep papa de trap weer af naar beneden. Zijn spullen stonden al klaar in de schuur, netjes op een rij. De metaaldetector, zijn schep, vondstentas en zijn laarzen. Hij trok zijn oude, versleten jas aan, stapte in zijn modderige laarzen en pakte zijn fiets.

Buiten hoorde hij de grasmaaier van buurman Bob nog steeds ronken. Bob, hun oudere buurman, was altijd druk in zijn tuin. Hij zag papa met zijn metaaldetector en zette zijn grasmaaier snel uit. "Ga je weer op schattenjacht?" vroeg hij met een nieuwsgierige glimlach.

"Ja," knikte papa. "Boer Bartelds heeft net zijn mais geoogst, dus ik ga daar eens een kijkje nemen. Je weet nooit wat je tegenkomt."

Bob, als geschiedenisfanaat, vond het altijd fascinerend als papa op pad ging met zijn metaaldetector. Hij had zelfs een paar keer meegeholpen bij het onderzoeken van vondsten. "Als je wat interessants vindt, laat je het me dan weten?" vroeg hij.

Papa grinnikte. "Dat doe ik altijd, Bob. Je zult de eerste zijn die het hoort."